

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. augusztus 10.
(csütörtök)

Szepesy László

8. ZSÁKMÁNY VAGY ÖRÖKSÉG?

Énekek: 25,1-3.6, 493,2-5

Alapige: Ámós 1,13-15

„Így szól az Úr: Három bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határukat. Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harci kiáltással a háború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az Úr!”

Imádkozzunk!

Hálaadással jövünk Eléd, mennyei Édesatyánk, azért, mert a Te igédet, ígéreteidet minden nap beteljesíted, amelyeket nekünk is adtál, amelyek korunk hívó népére is vonatkoznak. Köszönjük Neked, hogy nemcsak velünk vagy, nemcsak megtartasz bennünket, hanem ahogy a zsoltárban is emlékeztettél: útjaidat megmutatod nekünk, vezetsz bennünket abban az élethelyzetben, amiben vagyunk, van személyes szavad, üzeneted hozzánk, van akaratod azzal kapcsolatosan, hogyan éljünk. Nem hagyod ránk a döntést, hogy mire használjuk az életünket, Tőled kapott időnket, hanem világosan élénk adod az Igében, hogy mint megváltott gyermekeid, a Te dicsőségedre élhetünk. És ez életünk minden területére igaz. Dicsőségedre élhetünk otthon, szabadidőnket, pihenésünket tölthetjük így, de a munkánkban, másoknak végzett szolgálatainkban, és így a gyülekezetünkben is, Téged dicsőíthetünk és magasztalhatunk testvéri közösségben.

Áldunk azért a kimondhatatlan nagy kegyelemért és lehetőségért, hogy szívünket Hozzád emelhetjük, hogy őszintén kitarthatjuk, hogy Neked min-

ZSÁKMÁNY VAGY ÖRÖKSÉG?

dent elmondhatunk, minden bűnünket megvallhatjuk, hisz Te azokért nem haragszol ránk már Krisztus golgotai keresztje miatt, hanem bűnbocsánattal, kegyelemmel veszel minket körül. Köszönjük Neked, hogy pont ezért hozhatjuk Eléd életünk fájdalmas részeit, és kérhetjük, hogy Te adj nekünk Benned való megnyugvást, Benned való bizalmat, hogy Te a kegyelem Istene vagy, és egyben az igazságé is.

Kérünk, Urunk, hogy ma is erősíts meg minket ebben, hogy Te minden dolgunkat látod, mindent Rád bízhatunk, és Téged követhetünk, utat mutatsz nekünk. Kérünk, hogy a Szentlélek tegye az ígét számunkra világossá, érthetővé, de olyanná is, ami életünk részévé válik, hogy elkerüljük azt a kísértést, hogy az ígének csak hallgatói legyünk, és megtartói ne. Ezért kérjük, hogy az *„engedelmesség lelkével támogass”* bennünket, és az elhitt ige valóban életté, Téged dicsőítő cselekedetké hadd váljon. Kérjük mindezt szent Fiadért, Krisztusért, mert Őáltala megújulhat az életünk, a szívünk, hiszen olyanná akarsz formálni minket, mint Ő. Ebben bízva kérünk, használd fel ezt a mai alkalmat is erre. Add, Urunk, hogy számunkra áldásossá, neved számára pedig dicsőségessé hadd legyen.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor készültem a mai alkalomra, és elolvastam az igeszakaszt, megborzadtam attól, amiről Ámós prófétának beszélnie kellett. Az idegen népek elleni ítéletes próféciák olyan szörnyű bűnöket sorolnak fel, amelyek mellett az ember nem mehet el csak úgy közömbösen. Korunk nagy nyavalyája, hogy annyi szörnyű dolgot hallunk a hírekből halálról, tragédiákról, kínokról, hogy egyrészt nem vagyunk képesek mindegyiket teljesen átérezni, mert akkor lelkileg teljesen kiégnénk, másrészt pedig olyan mennyiségben zúdítják mindezeket ránk, hogy szinte közömbössé válunk az új tragédiákra nézve, már szinte oda se figyelünk, amikor hallunk egy autóbalesetről, nem gondolkozunk el azon, hogy ki halt meg, vagy hogy hány embert végeztek ki egy háborúban, lehetett volna a mi szeretünk, rokonunk stb. Egy-két kirívó, a megszokottól eltérő halálesetre lehet, hogy még fel-felfigyel az ember, de sok mellett csak úgy elmegyünk, és nem törődünk velük.

Elgondolkoztam azon, hogy vajon milyen érzések kavargtak Ámós prófétában, amikor az ítélethirdetések során ezekről a borzalmas eseményekről kellett beszélnie. És bár biztos vagyok benne, hogy az ítéleteket határozott szóval hirdette ki, hiszen az Úr hatalmát, fenségét magasztalták ezek az ítéletek, mégis, amikor az ítélet okairól kellett beszélnie, biztos vagyok benne, hogy legbelül valamennyire ő is megrendült. Mert, Testvérek, nem lehet közömbösen beszélni arról, amikor saját népünkkel tör-

ténnek ilyen dolgok, nem lehet ridegen, jégcsapként visszaemlékezni azokra a borzalmakra, amelyek Isten népét érték. Izráel maga is bűnös volt, ezt Ámós is jól tudta, hiszen ítéletet készült hirdetni ellene. De ettől még a próféta nem volt kőszívű, és kizártnak tartom, hogy minden megindultság nélkül, teljesen érzéketlenül beszélt volna azokról a vétkekről, amelyeket Izráellel és Júdával szemben követtek el a szomszédos népek. Beszélni népünk fogságba viteléről, lemészárlásáról, gyermekek, asszonyok és idősek elhurcolásáról, árucikként való eladásáról nem lehet csak úgy minden együttérzés nélkül. Nem tudom pontosan, hogy Ámósban mi zajlott le, a Szentírás nem számol be róla, de biztos vagyok benne, hogy hívó, istenfélő, testvéreit, egyházát és népét szerető emberként legbelül fájdalmat okozott neki ezekről a szörnyűségekről beszélnie.

Mai felolvasott igeszakaszunkban különös kegyetlenségről olvashatunk: Ammon népe Izráel északi részén, Gileádban várandós asszonyokat vágott ketté. Jól tesszük, ha csak egy rövid időre is, de megállunk, és elszörnyülködünk e fölött a rémtett fölött. Ha a mindennapok során nem is tudunk minden egyes alkalommal mindenkivel együtt érezni, legalább Isten igéjének olvasásakor tegyük ezt meg, amikor az Úr igéje figyelmeztet minket ilyen bűnökre, legalább akkor álljunk meg, és szörnyedjünk el a bűn mélységein. Lássuk meg annak tragédiáját, hogy családok vesztették el szeretteiket, férjek gyermekükkel várandós feleségüket, nagyszülők vagy szülők unokájukat váró lányukat vagy menyüket. Ezek személyes tragédiák voltak, nem statisztikai adatok. Ne engedjük, hogy ez is csak egy minket nem érintő információ legyen a sok közül, hanem döbentsen rá minket a bűn valóságára, annak szörnyűségére, hogy a bűn mivé torzíthatja és torzítja is az embert, mert ez az igazi tragédia. Túlságosan megszoktuk a gonoszt, ha már egy ilyen borzalmas tett sem döbönt meg minket. Ne hagyjuk ezt, Testvérek! Bármennyire is fájdalmas, bármennyire is tehernek tűnik és érződik a bűn szörnyűségeit látni, az okozott fájdalommal együtt érezni, mégis ez Isten gyermekeinek kiváltsága! Az Úr nekünk mondja, *hogy „örüljete az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal”*, nem másnak, hanem nekünk. Mert az Isten nélküli ember vak arra is gyakran, hogy a bűnt meglássa. Csak Isten Szentlelke tudja felnyitni szemeinket arra, hogy rádöbbenjünk, kivé lettünk az Úr nélkül, és kivé torzított minket a bűn. Az Úr gyermekeinek kiváltsága meglátni, hogy nemcsak testi halál következik be, hanem emberek kárhoznak el az örökkévalóságra nézve, és ennek mindig súlya kell, hogy legyen számunkra, hogy emberek kárhoznak el. Csak Isten igéjének tükrében láthatjuk jól és tisztán, hogy hová süllyedt az ember, minden más kép az emberről, rólunk, amit hirdetnek, csak árnyképe a valóságnak. Csak az Ige fedi fel, hogy kicsoda az ember, és mit tett vele a bűn.

ZSÁKMÁNY VAGY ÖRÖKSÉG?

Időnként pont ezért meg kell állnunk, és rá kell csodálkoznunk, borzadnunk a bűn szörnyűségére, sötét mélységére, hogy még inkább átérezzük, elhiggyük, meglássuk, mennyire szükségünk van Istenre és Jézus Krisztus szabadítására. Az Úr is időnként szembesít minket magunkkal, bűnös szívünkkel, óemberünkkel, hogy meglátva súlyos és szörnyű helyzetünket, Őhozzá szaladjunk, meneküljünk segítségért és szabadításért. Erre azért van szükség, mert sokan nem veszik elég komolyan a bűn valóságát és súlyosságát, és ezért alá is becsülik azt. Bűntagadó világban élünk, amely a rosszra azt mondja, hogy jó, a jóra pedig azt, hogy rossz. Nem látják meg az emberek, hogy a bűn mekkora rombolást végez az emberi természetben, hogy milyen hazuggá, álnokká, képmutatóvá, időnként pedig vadállattá tud tenni minket, és nem hiszik el, hogy milyen súlyos következményei vannak az örökkévalóságra nézve. Sok ember nem tudja elképzelni, hogy egy ember egy várandós asszonnyal azt tudja tenni, amiről a próféta beszámolt. Sok ember nem hiszi el, hogy a bűn ilyenné torzítja az embert, érzelmileg lenullázza, és gonosszá teheti, hogy minden együttérzés, minden szánalom, minden irgalom nélkül egy várandós asszonynak nekirohanjon valaki, hogy megölje. Csakhogy a bűn lebecsülésének súlyos ára és következménye van.

Száz évvel ezelőtt a német nép – ahogyan a többi európai nemzet sem – nem hitte el, hogy mire képesek a nácik. A háború vége felé fedezték fel a szövetséges csapatok a koncentrációs táborokat, mert addig jól eldugták őket, és akkor kellett meglátniuk a bűn egy újabb sötét bugyrát. De ne higgyük, Testvérek, hogy ez a sötétség már elmúlt, és hogy az, akit Krisztus emberölőnek hívott, feladta volna végső szándékát: az emberiség károztatását. Ne higgyük ezt! Lehet, hogy más formákban, szépnek és jónak látszó törvényekbe csomagolva, de ma is végzi emberölő munkáját. Nem terhes asszonyokat vág le egy háború során, hanem mindennap csendben öl meg magzatok ezreit világszerte az abortusz által. Az egyiptomi fáraó a kivonulás előtt arra a gonoszságra vetemedett, hogy születés után gyilkoltasson meg zsidó gyermekeket. Ammon népével együtt korunk társadalma nem várja meg a születést, nem ad esélyt a gyermekeknek, már a születés, a világra jövetel előtt végez a megszületendő emberrel. Ne legyünk tehát közömbösek ilyen szörnyűségeket olvasva, mert bár lehet, hogy közvetlen környezetünkben nem találkozunk ilyenekkel, de ugyanaz a bűn napjainkban is végzi romboló munkáját mindannyiunk szívében, csak kisebb mértékben. Isten igéje arra szólít fel minket, hogy „*A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz*” (Róm 12,9). A gonoszságtól való iszonyodás alapvetően nincs meg bennünk, hiszen úgy születünk, hogy szeretjük a bűnt, vonzódunk hozzá, vágyódunk azt cselekedni. Istennek fel kell szólítania Igéjében minket erre,

hogy iszonyodj a gonosztól. Isten az Ő iskolájában arra is meg akar tanítani minket, hogy féljünk, borzadjunk meg, látva a bűn mélységeit, egyúttal pedig arra is, hogy egyre inkább ragaszkodjunk a jóhoz, amit korábban lebecsültünk vagy esetleg semmibe vettünk. Nekünk, Isten népének, folyamatosan kérnünk kell Isten Szentlelkét, hogy mindezekben erősítsen és neveljen minket, hogy tanuljunk meg elszörnyedni bizonyos bűnökön. Ez is az Úrról beszélne, csak az a baj, hogy nagyon sokszor hívó emberként ugyanaz a reakciónk, mint a világnak, és ezért a világ nem látja, hogy mi Isten ítélete egy adott eseménnyel kapcsolatban, mert nem látja az arcunkon a megrémülést, nem látja az arcunkon az iszonyodást.

Mindezek után nézzük meg, hogy mi állt Ammon népének bűne mögött, és hogy milyen gonosz szándékok vezérelték őket, hogy ezt a szörnyűséget tegyék a gileádi édesanyákkal. Ámós próféta azt írja, hogy céljuk határaik kiszélesítése volt, azaz földet akartak szerezni maguknak Gileád elfoglalásával. De Ammon népe milyen alapon tartott igényt Gileád földjére? A Bírák 11,13-mal kezdődő szakasz tisztázza ezt a kérdést. Jefte bíraskodása idejében járunk. Ammon népe – a királyuk vezetésével – ugyanazt a földet, Gileád földjét akarta elvenni Izráel népétől. Ekkor Jefte, mint kinevezett bíra, rákérdezett a királynál, hogy milyen alapon tartanak igényt arra a területre. Az ammonita király azt felelte neki, hogy az a terület Ammon népéé volt, de Izráel a honfoglaláskor elvette azt tőlük. Jefte a válaszában rávilágított arra, hogy ez hatalmas hazugság. Gileád földje nem az ammonitáké volt (olvassuk el Józsué könyvét!), hanem emoreusok laktak rajta, akik felett akkoriban Szihon király uralkodott. Izráel ezt a területet nem akarta elfoglalni, nem volt benne a tervben, de Szihon nem engedte át az országon a népet, sőt megtámadta Izráelt. Ekkor döntött úgy az Úr, hogy Isten népének adja ebben a csatában a győzelmet, és nekik adja Gileád földjét örökségül. Így legyőzve Szihont és az emoreusokat, az Úr Izráelnek adta ezt a földterületet. Ammon királya azonban ezt nem ismerte el, Jeftének azt üzente, hogy ez nem igaz, és megtámadta Izráelt. Háborút indított, amit aztán el is vesztett. És ugyanígy ezt a területet akarta az ammonita nép újból és újból megszerezni, Ámós korában is.

Ebből az esetből több dolgot is megtanulhatunk. Először is döbbenetes az, hogy egy hazugság – esetünkben az, hogy Gileád az ammonita népéé volt – milyen rögeszmévé, gyűlölethez és háborúhoz vezető erővé tud válni. Egyetlen hazugság! Mint említettem, több száz év telt el a honfoglalás, a bírák és Ámós próféta kora között. Ammon népe azonban több generáció után is ugyanazt a hazugságot hangoztatja és tartja igaznak, ragaszkodik ahhoz, nem nyugszik, amíg meg nem szerzi magának, amire vágyik. Apáról fiúra száll ez a kitalált mese, hogy 'az a mi földünk volt', és szítja az elégedetlenséget, az irigységet, a haragot és a gyűlölet tüzeit. Ahogyan

ZSÁKMÁNY VAGY ÖRÖKSÉG?

Jakab is írja levele 3. fejezetében, emlékszünk rá: „Ezenképpen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Íme csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt!” Egy egyszeri hazugság évszázadokig tartó háborúskodáshoz, gyűlölködéshez vezetett. Nem tudjuk, hogy melyik ammonita vezető találta ki ezt a mesét, de több száz évre nagymértékben meghatározta népe sorsát, vágyait és indulatait. Sajnos a politikából, de a mindennapi életből is ismert és gyakran használt eszköz az, hogy ha valamit sokszor és sokáig hangoztatnak, azt előbb-utóbb a többség igaznak fogja tartani, még ha valójában hazugság is. Generációk nőnek fel ezt hallva, és előbb-utóbb eljön az a generáció, aki már nem kérdezi meg, hogy ez tényleg igaz-e, hanem egyszerűen csak elfogadja és tovább adja, hogy ez így volt. Vigyázzunk tehát, hogy mit hiszünk el, mert a hazugság atyja gyakran tetszetős, bűnös vágyainkkal megegyező hazugságokból készít börtönt számunkra. Lehet, hogy kezdetben kicsinynek tűnik a szemünkben, mégis hosszú távon hatalmas erdőtűzzé válhat a dolog, amely nemzeteket boríthat lángba.

Másodszor látnunk kell azt, hogy a vélt igazunkhoz való ragaszkodás milyen szörnyű dolgokra tud rávenni bennünket. Nem egyszerű házastársi vagy testvéri veszekedésre kell csupán gondolnunk, bár hozzáteszem, azokban is ez a bűn dominál: nekem van igazam, a másik ismerje el, fogadja el. Amit teszek a másikkal, azért jogos, mert nekem van igazam. Az ilyen igazsággal felvértezve magunkat, gyakran úgy érezzük, hogy igazolhatjuk a másikkal szembeni gonoszságainkat és bűneinket, akár legyen szó házastársról, családtagról, rokonról, testvérről, barátról. Ha nekem van igazam, akkor fel vagyok jogosítva bármire. Ammon népe saját igazságától feltűzelve odáig jutott, hogy vállalhatónak tartotta azt, hogy egy katonai győzelmet kihasználva várandós édesanyákat vágjon ketté, mert 'nekünk van igazunk, miénk ez a föld'.

Bár reménység szerint egyikünk sem jut el idáig, ugyanakkor kérdésként fel kell tennünk magunknak, hogy a saját igazságunkhoz való ragaszkodás mire vesz rá minket? Meddig megyünk el? Mert egy dolog, hogy nekünk van igazunk, mert természetesen lehet, miért ne lehetne. De a fő kérdés, hogy ebből kifolyólag mire érzem magamat feljogosítva? Arra, hogy rákényszerítsem a másakra, az ő akarata ellenére az igazságot, az én nézetemet? Erre feljogosít engem az, hogy igazam van? Ha érvekkkel ez nem megy, ha a szép szavak nem használnak, akkor fel vagyok arra jogosítva, hogy veszekedjek, és a másikat elmondjam mindenféleképpen azért, mert nem érti, amit én? Eljuthatunk odáig, hogy saját igazságunktól vezérelve nem törődünk a másikkal, és döntéseinket úgy hozzuk meg, hogy figyelmen kívül hagyjuk a másik véleményét és várható reakcióit, mert nekem van igazam?

Gyakran bonyolult és összetett kérdések ezek, tudom jól, nem lehet leegyszerűsíteni, de mégis át kell gondolnunk ezeket, mert az igazság kép-

viselete Isten szerint nem jogosít fel minket a bűnre. Az igazság képviselője sose jogosít fel minket arra, hogy bűnt kövessünk el, legyen az kicsiny vagy égbekiáltó bűn. Sőt! Gondoljunk Krisztus golgotai keresztyére! Az lett volna az igazságos, hogy minden ember a saját bűnéért szenvedjen. Ugyanakkor minden ember elveszett volna ebben az esetben. Ezért Isten igazsága az lett, hogy Krisztus önként szenvedett helyettünk, pedig Neki volt igaza, és Neki van igaza mindig. De miért szenvedte el ezt? Azért, hogy az Ő igazsága a miénk lehessen. Hogyan? Hit által! Mit hiszünk el, mikor Isten az igazságot nekünk adja? Azt, hogy Krisztus jobban szeretett minket! Pál apostolnak a korinthusi gyülekezet tagjai közötti viszályban ki kellett mondania és szembesülnie kellett azzal, hogy az igazság szeretet nélkül felfuvalkodottá tesz, és ahelyett, hogy javunkra válna, és használna nekünk, inkább fegyverré lesz a kezünkben, amivel a másikat jól agyon tudjuk csapni. Pont ezért sosem szabad Istentől független igazságban gondolkoznunk, ami röviden annyit jelent, hogy sose szabad függetlenítenünk az igazságot a szeretettől. Hiába van igazunk, ha ez minket szeretetlenségre akarna rávenni, rossz úton járunk. Lehet igazunk, de ez nem jogosít fel minket arra, hogy szeretetlenek is legyünk, és így bánjunk másokkal. Az ammonitákban az igazságérzet jogosság látszatává vált, amely miatt úgy érezték: jogosan irtják ki Gileád lakóit. Ez ellen a folyamat ellen nekünk küzdenünk kell, és vigyáznunk, hogy egyszerre ragaszkodjunk Isten igazságához és az Ő szeretetéhez is.

Fel kell tennünk azt a kérdést is, hogy a terület megszerzésekor az ammonitáknak miért kellett a katonák mellett a terhes asszonyokat is megölniük. Miért kellett? Nem tudták volna egyszerűen csak elűzni az ott élőket? Úgyis övük lett volna a terület! Sajnos emögött is egy mélyebben fekvő gonoszságot kell felfedeznünk. Miért? Mert ezek az emberek hosszú távon gondolkodtak. Nem csak a jelen lakosságát akarták kiirtani, hanem azokat a gyermekeket, akik a jövőt jelentették Izráel számára, akik az örökösei lettek volna ennek a földnek. Ezért az ammoniták úgy gondolkodtak, hogy nem elég a jelenlegi lakosoktól megszabadulni, mert még ha el is űzzük egy időre őket, gyermekeik igényt fognak tartani atyai örökségükre, és előbb-utóbb vissza akarják majd azt foglalni tőlünk. Ezért mindenkit, különösen a gyermeket kell megölnünk, hogy miénk lehessen a föld. Micsoda ördögi gondolkozás ez! Egyébként sajnos tervük hosszú távon félig-meddig bevált: Ammon fiai elfoglalták Gád (azaz Gileád) városait (Jer 49,1), azonban – és ezért mondom, hogy csak félig vált be – az Úr ezt nem hagyta büntetés nélkül.

Visszatérve erre a gondolkozásra, lássuk meg azt a gonosz lelkiületet, amely nem csupán nem elégszik meg a sajátjával, és el akarja venni a másét, hanem úgy gondolkodik, hogy nincs Isten fölötte, aki rendelkezhetne

ZSÁKMÁNY VAGY ÖRÖKSÉG?

a földi javak, akár földterületek fölött, annak adja, akinek akarja. Nem hisz ilyen Istenben, és ezért azt tehet a másikkal és a máséval, amit akar. Krisztus részben erről a gonosz lelkületről beszélt egy példázatban. Figyeljük csak, mit mond az Úr: „*De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét. És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölik.*” – És akkor milyen ítéletet hoz Krisztus? Figyeljük meg! – „*Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal?*” – kérdezi Krisztus a hallgatóságát. A válasz egyértelmű. – „*Mondának néki: Mint gonoszokat, gonoszul elveszti őket...*” (Mt 21,38-41). Ezért kell Ammonnak bűnhődnie. Mi az, amivel az ammoniták nem számoltak bűnük elkövetésekor? Hogy a földnek van Ura, ahogyan Isten népének is! Hiába ölik meg az örökösöket, akiknek az Úr adta azt a területet, attól az még az Úré marad, és annak adja, akinek akarja. Isten pedig – ahogyan az említett Jer 49,1-ben is mondja – továbbra is Izráel területként tekintett Gileádra, és népét nevezte meg annak örökösének. Ammon bűne és egyben istentelensége is, hogy nem számolt az egyetlen élő Istennel, Izráel Istenével, hanem csak az emberekre volt tekintettel. Ezért úgy gondolták: ha az embereket megöljük, győztünk. Pedig Isten népét nem az emberek őrzik meg, és nem az emberek hatalmában áll annak megtartása, hanem egyedül az Úréban! A jövő ugyanis bizonyos értelemben nem a gyermekeinkben van, hanem az Úrban! Azért lesz itt mindig hívő nép, mert az Úr, ha akar, még a kövekből is tud magának támasztani fiakat. Nem csak gyermekeket szólíthat meg. Időseket, középkorúakat, bárkit, akit akar. A jövő Isten népe számára mindig az Úrban van, és az Úrban is lesz. Az örök élet nem azé, akinek gyermeke van, hanem azé, aki az Úré, akit Krisztus megváltott! Ezt a fontos igazságot nem szabad elfelejteni. Hiába támadják a gyermekeket, Isten népének azért van jövője, mert az Úr mindig ment meg magának embereket, nem csak fiatalokat (őket is).

Ezért nekünk mindig Óréa kell tekintenünk, Óbenne kell bízunk, bármilyen szörnyűségeket is kelljen elszenvednünk vagy látnunk. Lehet, hogy nem értjük mindig az Úr útjait és terveit. Ahogyan azt sem, hogy miért engedte meg, hogy Ammon ezt a szörnyűséget véghez vigye. Nem értjük. Nem jelenti ki a Szentírás. De jusson eszünkbe, hogy a világtörténelem legnagyobb szörnyűségét Krisztus szenvedte el a golgotai kereszten helyettünk: népe összes bűnének összes büntetését, Isten felfoghatatlan haragját maga szenvedte el a kereszten. Higgyük el, hogy a világtörténelemben nem történik semmi olyan borzalmas, mint ami ott, akkor történt Krisztussal! A pokol kínjai, a kárhoztatás, az Úr haragja zúdult Rá. Ne becsljük ezt alá. Ne gondoljuk, hogy egy várandós asszony megölése szörnyűbb tett volt. Az volt, szörnyű, de az, amit Krisztus szenvedett, az sem-

mihez sem fogható. Isten nem akadályoz meg minden bűnt és minden borzalmat, és nem is tartozik azzal, hogy nekünk megmagyarázza, hogy mit miért enged meg. Kik vagyunk mi, hogy számonkérjük Őt emiatt? Nekünk elég annyit tudnunk, hogy bízhatunk az Ő igazságosságában, az Ő irgalmában, Krisztusban megmutatott kegyelmében és szabadításában, mert ezt adta nekünk, ezt készítette el számunkra.

Az Ámós által hirdetett ítélet is ezekre mutatott. Arra, hogy Isten népe ellen nem lehet következmények nélkül bűnt elkövetni, mert Isten a népek Bírójaként igazságot szolgáltat. Az Ammon ellen hirdetett ítélet szövege eltér a korábbi formuláktól, sokkalta részletesebb: *„Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harci kiáltással a háború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az Úr!”* Két dolgot hangsúlyoz ebben az ítéletben Isten.

Először is azt, hogy az ítélet gyors lesz, a veszedelem és a pusztulás hirtelen fogja utolérni Ammon fiait. Ezt fejezi ki az említett két kép. A harci kiáltás – amiről beszél Ámós – éppen csak, hogy fel fog hangozni, és a csata máris el fog kezdődni, és hamar a végére fog érni. És ahogyan a pusztító vihar is nagy szélvésszel jön hirtelen, mindent lerombolva – ez a második kép –, úgy fog Ammonra jönni ellensége, és veszi el őt. Bár ez a pogány nép hosszú távra tervezett, azt hitte, hogy Izráeltől gyermekeivel együtt elveszi a jövő reménységét is, Isten azonban megmutatja nekik, hogy Ő egy szempillantás alatt, hirtelen véget tud vetni egy nép életének, és ítélete ezt fogja tükrözni.

Másodszor pedig: bár Ammon azt hitte, hogy az embert kell legyőznie ahhoz, hogy megszerezze, amire vágyik, az ítéletben Isten megmutatja, hogy valójában nemcsak Izráellel, hanem magával az Úrral szálltak szembe, mert Ő a föld Ura, Ő népének Megváltója, Szabadítója, aki az egyes területeket annak adja örökségül, akinek akarja. Az ítéletben ez az isteni hatalom fog megmutatkozni, mert Isten elveszi az ammonitáktól a földet, hiszen maga a király is száműzetésbe fog menni – ezt hangsúlyozza az ítélet –, és vele együtt az összes fejedelem, azaz nem marad egyetlen vezető, örökös sem az országban, aki azt örökölhetné. Az egész népet utol fogja érni Isten haragja, vezetőivel együtt.

Látjuk tehát, hogy az Úr ítéletében is az Ő népe védelmezőjének bizonyítja magát, és a népek Bírójának, akit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Krisztus az Újszövetségben, az említett példázatban megerősíti ezt, amikor megkérdezi hallgatóit, és azok válaszolnak: *„Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? Mondának neki: Mint gonoszokat, gonoszul elveszti őket...”* Ez a mai napig is fennálló igazság. Az Úr ma is így ítél népeket, akik vétének Isten népe ellen. Isten

ZSÁKMÁNY VAGY ÖRÖKSÉG?

ítéletei a mai napig is érvényesek a meg nem térők számára. Arra hív minket, hogy térjünk Őhöz, higgyük el és ismerjük el az Ő hatalmát, hajtuk szívünket az Ő uralma alá, és élünk Vele megszabadítottakként boldogságban, annak örömeiben, hogy nekünk örökséget készített nem ezen a földön, hanem az örök hazában, Krisztusban. Pont ezért, Testvérek, ne ragaszkodjunk annyira a földi javakhoz, ne arról szóljon az életünk, hogy mennyit tudok még megszerezni, és milyen bűnökbe keveredünk eközben, hanem higgyük el: minden a miénk Krisztusban, Őbenne gazdagodunk meg igazán. Küzdjünk a bűn ellen, már úgy is, hogy megtanulunk iszonyodni tőle, de a hazugság különböző formáival szemben is. Az igazságot szeretettel hirdessük és képviseljük, és tekintsünk Urunkra, aki mindebben vezet és támogat minket, és aki maga lesz majd a Bíró, hagyjuk a bosszúállást Rá! „*Magatokért bosszút ne álljatok*”, hagyjuk ezt az igazságosan ítélőre. És bízhatunk benne, hogy Ő ígéretei és szava szerint fog cselekedni, irgalmaz sokaknak, de a meg nem térők felett ítéletet tart úgy, hogy az Őt dicsőítse. Isten Szentlelke erősítsen minket ebben a reményünkben, és dicsőítse bennünk Istent, aki mindig igazságosan cselekszik.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, hálát adunk azért, hogy az Igében tükröt tartasz elénk, és rávilágítasz arra, hogy gyakran már a bűnt is megszokjuk, annyira sok mindent hallunk már a hírekből, a hétköznapiakból, hogy fel se tűnik valami különös kegyetlenséggel elkövetett dolog, hanem tovább lépünk. És ami igazán szomorú, hogy még Igéd felett sem állunk meg, hogy elszörnyülködünk a bűn rombolásán, mélységein, hanem egyszerűen csak tovább lépünk. Köszönjük, hogy megállítasz bennünket. Köszönjük, hogy adsz olyan időket, amikor felfeded a sötétséget azért, hogy még nagyobbak tűnjön a Te kegyelmed, és hogy a világosság ajándékát még inkább megbecsüljük.

Köszönjük, hogy Te eljöttél, Megváltónk, hogy a golgotai kereszten szabadítást készíts számunkra ebből a mélységből, sötétségből. És köszönjük, hogy ez valóság számunkra, hogy lehet a bűntől szabadon élni, Általad megváltott gyermekeként, és hogy a bűnnek hatalmából is megszabadítasz. Segíts ezt elhinnünk, segíts ebben bízunk, segíts ezt a szabadítást kérnünk és keresnünk. Szembesülve saját bűnös voltunkkal és a világgal is, add, Urunk, hogy mindig ez legyen a mi első gondolatunk: Hozzád menekülni, Hozzád futni szabadításért, irgalomért, kegyelemért. Segíts megtanulnunk valóban iszonyodni a gonosztól, és ragaszkodni Hozzád, ragaszkodni a jóhoz. Ebben is, kérünk, erősíts minket. Látod, hogyan állunk a mindennapok során ezzel, kérünk, hogy Te fűzd még szorosabbra a Veled való kapcsolatunkat.

Könyörgünk mindazért, amit a világban látunk, a szomszédban lévő háborúért, könyörülj a népeken, mindazokon, akik szenvednek, fájdalmat, veszteségeket kell elviselniük, szeretteiket veszítik el. Könyörgünk a családokért, hozzátartozókért, itt maradtakért, Te legyél az ő megmentőjük, Megváltójuk, vigasztalójuk. És add, Urunk, a népek vezetőinek Szentlelked világosságát, hogy a háborút befejezzék. Hisszük Neked van erre hatalmad, könyörülj rajtunk, kérünk. Áldunk azért, hogy megtartod népedet Kárpát-alján is, erősítsd őket továbbra is azzal, hogy magadat mutatod meg, a Benned való hitben és reménységben erősíted meg őket. De kérünk minden magyarért, adj Hozzád térést. Add, hogy a bűn mélységeiből Hozzád kiáltsunk, hogy magyar népünk felébredjen és Hozzád térjen. De kérünk minden nemzetért is, add, Urunk, hogy az evangélium terjedjen világszerre, és kérünk, hogy Te adj ébredéseket.

Köszönjük, hogy itt a gyülekezetben, testvéri közösségben élhetünk, hogy egymás támaszai lehetünk. Köszönjük, hogy még hangzik az ige. Kérünk, segíts Téged dicsőítenünk ezért, és segíts Téged szolgálnunk, valóban küzdenünk elsősorban a saját bűneinkkel szemben, lemondani minden vélt vagy valós igazságunkról azért, hogy valóban Rád mutathassunk, hisz Te is Krisztusban ezt tetted meg. Az igazságot Rajta kérted számon, Őt büntetted meg azért, hogy az Ő igazsága miénk lehessen, és nekünk bocsánatot adott. Kérünk, segíts így, szeretettel képviselni a Te igédet, akaratodat e világban.

Áldj meg bennünket családjuk, barátaink körében, a munkahelyen is, valóban világítson az Ige a mi életünkben, hogy látva jó cselekedeteinket, Téged dicsőítsenek.

És add, Urunk, hogy betegeinknek legyen elég hitük elhordozni a testi fájdalmat, könyörülj rajtuk irgalmad szerint. A gyászolókért is imádkozunk, Te, a minden vigasztalás Istene, legyél az ő vigasztalójuk.

Könyörgünk, hogy minden dolgunk hadd mehessen szeretetben végbe. Ebben taníts minket, adj alázatot, engedelmességre törekvő szívet.

Kérünk, hogy hadd várjunk vissza. Köszönjük, hogy már reménységünk lehet a Veled való találkozás, a szemtől szembe látás napjára. Kérünk, ha még valakinek nincs ilyen megváltó, üdvözítő hite, adj neki.

Őrizz minket a hit útján, vezess bennünket, kérünk, Szentlelked által szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

493,2-5 ének

2. Néked adok hálákat, / Én kegyes Istenem,
És kérlek mint Atyámat: / Ma is tarts meg engem,
Hogy szolgálhassak néked / Akaratod szerint:
Éltemet vezéreljed, / Légy velem óránként!
3. Hogy el ne tévelyedjem / A te ösvényidőtől,
Ne ártson ellenségem, / Őrizkedjem bűntől:
Őrizz meg jóvoltodból, / Uram, téged kérlek,
Ördög álnokságától / Hogy semmit ne féljek.
4. Adjad, hogy erős hittel / Bízjam szent Fiadban;
Bűneimet töröld el. / Tarts meg irgalmadban.
Hiszem, hogy ezt megadod, / Amint megígérted;
Bűnünket megbocsátod, / Ha könyörgünk néked.
5. Szeress jó reménységgel, / Mely nem ejt szégyenben;
Atyafi szeretettel / Építsél éltemben,
Hogy szívből szerethessem / Felebarátomat,
És ebben ne keressem / Soha én hasznomat.